

Sterk staaltje surrealistische danshorror bij NDT I ****

Scène uit *The Lost Room* van choreograaf Franck Chartier.

Foto Rahi Rezvani

Start Again

Door Nederlands Dans Theater I: *The Missing Door*, *The Lost Room* en *Stop-Motion*, choreografieën van Gabriela Carrizo, Franck Chartier, Sol León & Paul Lightfoot. 1/10, Zuiderstrandtheater, Den Haag. Tournee t/m 26/11.

ANNETTE EMBRECHTS

Een dolgedraaid poetsdoekje, een opzwellende fauteuil, terugverende deuren en tegenstribbelende hakken. In *The Missing Door* (2013), danshorror in een hotelkamer, krijgen meubels, muren en kostuums een macabere glans omdat ze worden vervormd door razendsnel switchende dansers (en geconcentreerde technici).

Precies voeren de dansers van het Nederlands Dans Theater I live alle trucage uit, die een cineast doorgaans achter de montagetafel creëert, bij het opschroeven van de suspense. Ze zetten de hoogste versnelling in, rennen in slow-motion, blijven mechanisch hangen in een herhaling en kussen schimmen die er wel en niet zijn.

De filmisch effecten in deze dansende nachtmerrie worden versterkt door de inrichting van het podium als filmset (een doorsnede van een hotelkamer). Fraai dat het Nederlands Dans Theater nu een vervolg, van de hand van Franck Chartier, toevoegt aan dit sterke

staaltje surrealistische verbeeldingskracht van choreografe Gabriela Carrizo. Beide delen worden in één adem ten tonele gevoerd.

Chartier en Carrizo (ex-partners) kennen elkaar als geen ander: al jaren leiden ze het Brusselse danstheatergezelschap Peeping Tom. Chartier blaast in *The Lost Room* (2015) de danshorror op tot een (postpartum?) psychose. Het decor is binnenste buiten gedraaid - groene muren zijn bruin, een deur is nu balkon. Uit naden en kieren dringt babygehuil binnen en de dode vrouw uit *The Missing Door* zoekt en schreeuwt nu om haar baby die van hand tot hand gaat. Lijken donderen uit klerenkasten. Lichamen verdwijnen in een lits-jumeaux; hoofden priemen door het matras. Beide delen lezen als episodes uit een lucide terugblik van een stervende man, door virtuoos timende dansers tot leven gebracht. De hotelmuren gisten na van liefde, dood, passie, verdriet, gemis en bedrog. Het wachten is op deel 3, met alvast een suggestietitel: *The Hidden Window*.

Na het tweeluik *The Missing Door* en *The Lost Room* sluit de herneming van *Stop-Motion* (2014) van Sol León & Paul Lightfoot het programma 'Start Again' af. Een verstilde film (van hun tienerdochter Saura in zwarte rouwkleding) domineert iets te veel het decor. Daardoor worden de dansers bijna voetnoten bij het traag veranderende filmscherm. Maar wie goed inzoomt op de vijf mannen met uitschuivende benen en de drie vrouwen met gesticulerende armen ziet een fraaie afwisseling van versnelling en vertraging, van wit en zwart en van dwarrelend stof.